

ХРИСТО ЯСЕНОВ

РИЦАРСКИ ЗАМЪК

Част 12 от „Рицарски замък“

chitanka.info

*Аз виждам своята рицарска ограда
над непристъпни бездни и скали.
И всяка нощ, когато здрач припада —
над мене само звезден дъжд вали.*

*И аз съм хладен, хладен като камък,
загубил слух за всеки земен стон,
и пазя зорко своя древен замък
и своя царствен и гранитен трон.*

*Кога светът заплаче — аз се смея,
кога светът ликува — аз скърбя,
помръкне ли вселената — аз грея,
монарх и страж на своята съдба.*

*И само нявга чувам гръм и трясък:
изпращат огън злите богове.
Но жалък ми е всеки техен крясък
и аз им връщам дим и смехове.*

*Тук земен вятър моя трон не брули,
до мен не стигат даже и орли:
аз дигам своите замъци и кули
над непристъпни бездни и скали.*

2

*Все тоя загадъчен остров и тия гранитни скали,
и моята царствена кула, прилична на древен чертог.
Огражда ме водна стихия и северен дъжд ме вали,
а как съм безгрижен и бодър и как съм безумно
жесток!*

*Тук кораби пътни минават и свири спасителен
рог...*

*И лодки — и тежки кервани от гъсти надводни
мъгли...*

*А слизат край мене принцеси и пажове
в брачен оброк —*

и гаснат ранени и морни от моите златни стрели.

*И всеки мечтател безумен, попаднал неволно при
мен,*

*остава завинаги жертва на моя загадъчен плен,
заплетен в неземни наслади и ласки, и
звездна любов.*

*Морето размирно се плиска и тегнат над него беди,
и носят се кораби волни в разгулните черни води —
и всички запират край мене — и няма
спасителен зов!*

3

*Тук буря не бучи и ветрове не воят,
и не долита шум, мълва и горък стон;
безтрепетни, пространствата синяят,
застинали в един прозрачен тон.*

*И аз стоя в безоблачната сфера
на тоя стар, гранитен бастион;
но тук не крепне мойта светла вера
и не вещае радост моя трон. —*

*Че в тоя мир от тишина и нежност,
безветрие и ведра безметежност
не чува се тръба на бран и бой.*

*И в тайна скръб сърцето тайно стене,
че не живот, а гибел е за мене
прохладата на белия покой.*

*И аз съм зачарован да страдам и да чезна
в загадъчния замък на странна самота.
Суетни ми изглеждат земята и света
и черепния поглед на зиналата бездна.*

*Душата ми се губи в хармония съзвездна —
далеко от сълзите на всяка суета.
Обичам да се смея в очите на смъртта,
защото нося воля сурова и железна.*

*И в онзи час уречен за земните души,
когато мрачна гибел спокойно разруши
на моя дух размирен заветните скрижали —*

*ще бъда пъстър пламък от паднала звезда
и сам ще се разсипя над суша и вода —
и грешната земя от мен ще се запали!*

*Живот създадох аз от прах, вода и кал
и дъхнах му душа и трепет безграничен,
но сам останах глух, студен и безразличен,
бездушен като лед и хладен кат метал.*

*И моят стих звъни и свети кат кристал —
без болка, без любов, без горести и вопли —
и като лунен лъч той грее, но не топли,
че сякаш няма в мен ни радост, ни печал.*

*И ето ме сега напразно ограден
с бездушните стени на моя царствен замък,
където вее смърт и северник студен.*

*И всеки мой възторг умира заледен,
че аз съм отреден да крия своя пламък*

и с равнодушие да срещам всеки ден.

6

Възлизам по гранитни стъпала

*и мраморната кула ме издига.
До моя слух суетен шум не стига,
ни смъртен звън на кървава стрела.
Аз виждам само слънце и скала
и чувам химн на будна чучулига.
Разкъсана е земната верига
и аз съм със развързани крила.*

Възлизам по гранитни стъпала...

7

*Издигнах в най-високите лазури
недосегаем замък от метал —
и там приспах сърдечните си бури
и своята пророческа печал.*

*И в неговите бронзови обятия
заклучих своята скръб и своя блен
и заживях високо над земята —
от хората и бога отчужден.*

*Но мойта скрита буря не угасна
и мойта скръб по-живо зариде —
че замъкът е гробница безгласна
без въздух, без миражи и вода.*

*А как горя да слезна в долините,
където спят села и градове —
да разруша на всеки дом стените
и да запаля живи огньовете.*

*И да живея живата тревога
на слепия пророчески безброй —
да любя и проклинам с него бога
в падения, победи и двубой.*

*О късен час на мойто късно лето,
о час на моя бунт неизживен!
Аз сам запалих замъка — и ето! —
събарят се стените върху мен!...*

*Но в пепелта им като жива рана
сърцето ми трепери и зове...
И мойта скръб, от векове набрана,
излива се във гръм и ветрове.*

8

Аз много високо възлезнах и мъдрости много познах

—
*под мене земята остана погребана в бури и прах
И нейния грохот суетен, и нейния трепетен стон
долита кат музика странна до моя надоблачен трон.*

*И слушам, аз слушам унесен вълната на хиляден хор,
земята риде и вика под тоя бездушен простор...
И скрита сълза се отрони неволно от морни очи,
че в земната музика черна и моята горест звучи.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.